

[Udenrigsministeren]

delspolitik; der er tale om et mere generelt udenrigspolitisk formål.

Svarende hertil indtog Kommissionen en mere elastisk holdning, da den i Europa-Parlamentet besvarede et spørgsmål af tilsvarende art som det, Rådet tog stilling til.

Således var situationen indtil vedtagelsen af importrestriktionerne over for Sovjetunionen i marts 1982. Der havde allerede inden dette tidspunkt været drøftelser om at indføre sanktioner med hjemmel i artikel 113 både i forbindelse med den amerikanske gidseltagning i Iran og i forbindelse med Sovjetunionens invasion i Afghanistan, men i begge disse tilfælde valgte man til syvende og sidst den fremgangsmåde ikke at vedtage sanktioner med hjemmel i artikel 113.

Men i løbet af foråret 1982 skete der en ny udvikling i anvendelsen af artikel 113. Dels vedtog EFs Ministerråd en forordning om importforanstaltninger over for Sovjetunionen, der var begrundet i et ønske om at reagere over for udviklingen i Polen, dels vedtog Ministerrådet forordninger om sanktioner over for Argentina, som var begrundet i ønsket om at bistå Storbritannien i dets strid med Argentina om Falklandsøerne.

Den daværende danske udenrigsminister, hr. Kjeld Olesen, afsendte i forbindelse med vedtagelsen af importrestriktionerne over for Sovjetunionen et brev til formanden for EFs Ministerråd med følgende indhold:

»Hr. formand.

Jeg vil gerne gøre Dem bekendt med, at den danske regering har besluttet at hæve sit forbehold over for anvendelsen af artikel 113 ved gennemførelsen af handelspolitiske foranstaltninger over for Sovjetunionen.

Dette sker udelukkende af politiske hensyn, idet en danske blokering for samarbejdet ville have medført vanskeligheder, der ikke står mål med sagens omfang.

Den danske regering er fortsat af den opfattelse, at det havde været rigtigere at anvende artikel 224, idet sigtet med de forudsete foranstaltninger er udenrigspolitisk.

Der burde derfor have foreligget en politisk beslutning i EPS-regie, som så senere kunne udføres inden for Romtraktatens rammer. I det hele må den danske regering lægge vægt på, at man nøje sonderer mellem den procedure, som gælder for udenrigspolitiske beslutninger, og den procedure, som gælder for vedtagelse af kommunautære beslutnin-

ger. Dette synspunkt er jo netop blevet fastslået i Londonrapporten af 13. oktober 1981.

Med venlig hilsen  
Kjeld Olesen.«

Selv om forespørgslen i dag ikke nævner artikel 224, kan det måske være naturligt at gøre nogle enkelte bemærkninger om brugen af denne bestemmelse i forbindelse med vedtagelse af sanktioner baseret på artikel 113.

Den nye udvikling, der skete i foråret 1982 med hensyn til brugen af artikel 113, indebar nemlig også en ny udvikling i brugen af artikel 224. Denne bestemmelse blev således brugt af Danmark, Italien og Irland i forbindelse med Falklandssanktionerne til på et givet tidspunkt at ophøre med at anvende forordningerne om sanktionerne mod Argentina.

Der er herved skabt en praksis, som Rådet har taget til efterretning, og som er nærmere omtalt af den tidligere regering i forbindelse med gennemførelsen af en dansk lov om sanktioner mod Argentina. Denne praksis blev bekræftet i Rådet i februar i år, ved at Rådet ligeledes tog til efterretning, at jeg afgav en erklæring om, at Danmark under henvisning til artikel 224 ikke længere ville anvende forordningen om importrestriktioner i overensstemmelse med vedtagelse herom i folketingets markedsudvalg.

Kommissionen har i alle disse sager indtaget det, man i fagsproget kalder en lav profil. Jeg er dog for nylig blevet underrettet om, at Kommissionens grundlæggende opfattelse er den, at artikel 224 ikke kan anvendes i relation til foranstaltninger, der efter Kommissionens opfattelse er handelspolitik, og at Kommissionen finder, at forordningen om restriktioner over for importen fra Sovjetunionen er handelspolitik. Det skyldes muligvis, at denne forordning ikke henviser til artikel 224 i sin præambel.

Dette er, hvad regeringen kan oplyse om anvendelsen af artikel 113 i forbindelse med sanktioner, herunder i forbindelse med indførelse af importforanstaltninger over for Sovjetunionen.

Så er der spørgsmålet om vetoretten. Artikel 113 forudser, at afgørelser træffes med kvalificeret flertal. Dette indebærer, at en vetoet kun eksisterer i den forstand, at det er muligt at påberåbe sig Luxembourgforliget og derved hindre, at en afstemning finder